

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. Úst nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítele planoucího pomstou.“ Žalm 8,2-3

Píseň 627 *Má duše Boha velebí*

Modlitba: Pane, duše naše tě velebí a chválí. Radujeme se z toho, že nás nenecháváš samotné. Přicházíš za námi a promlouváš k nám. Je to dobře. Bez tebe totiž míváme sklón se točit jen kolem sebe a svých věcí. Tváří v tvář bolestem světa buď propadat beznaději nebo si kolem sebe budovat zeď své zdánlivé nezranitelnosti. Díky tvému slovu, díky evangeliu Ježíše Krista smíme unést svou omezenost, bezradnost a bezmoc a zároveň mít i naději pro svět, jakkoli křehkou, nezajištěnou. Půjď, Pane, i dnes mezi nás se svým dobrým Slovem a stejně tak promlouvej ke všem, kdo tě hledají. Amen.

Čtení: L 18,9-30

Píseň 673 *Dej odvahu včas slyšet*

Text: L 18,15-17

Kázání:

Možná bychom se z tohoto kratičkého příběhu mohli spolu s učedníky naučit od Ježíše něco o vztahu k dětem. Ale dnes bych chtěl především mluvit o tom, co nového se z tohoto příběhu můžeme naučit o vztahu k Božímu království.

O dětech říká Ježíš: takovým patří Boží království. Jakým „takovým“? Dítě je asi v tehdejší společnosti vnímáno jinak než většinou z nás dnes. Děti, zvláště synové jsou jako šípy v toulci muže, čteme v jednom z biblických žalmů. Budou se hodit do budoucna, čím víc jich bude, tím lépe. Děti jsou požehnáním, potenciálem, nadějí. Ale ta naděje je nesamozřejmá, je křehká, nejistá, ohrožená, protože většina dětí se nedožije dospělosti. A děti nejsou obdivovány pro svou fantazii, spontaneitu, roztomilost. O děti rodiče pozorně pečují, ale kvůli dětem se chod rodiny nepřizpůsobuje, naopak se děti musejí přizpůsobit. A rozhodně do ničeho nemohou mluvit. Tak takovým patří Boží království.

Když zalistujeme evangeliem a podíváme se, o kom ještě Ježíš říká, že jim patří Boží království, najdeme chudé, případně chudé duchem, hladové, plačící, pronásledované pro spravedlnost. A do Božího království vstupují společností opovrhovaní, třeba celníci a prostitutky. Vypadá to, že Boží království patří těm, kdo jsou v nějakém společensky a nábožensky nevýznamném postavení, slabým, zranitelným, těm, kdo si nemohou dělat nároky na to, že budou do něčeho mluvit, nemají za sebou žádnou sílu, nic neznamenají. Těm, kterým nepatří lidská království. Jejichž hlas v rozhodovacích procesech lidských mocenských struktur zaniká. Boží království se snoubí s jistou lidskou nízkostí. Farizeus, který sebe považuje před Bohem za lepšího než druzí, se s Božím královstvím mýjí. A zrovna tak přední muž, bohatý a vlivný, od mládí dodržující všechna přikázání. Řekl by Ježíš i o těch

dětech, které jsou zbožňované, kolem kterých se všechno točí, dostanou, co si zámají, že jim patří Boží království? Boží království je oblastí Božích překvapení. Poslední budou první a první budou poslední. Kdo si je sebou velice jistý, ať ubere. A kdo si nevěří, ať má naději.

Takovým patří Boží království. Ale co je Boží království? Zdá se, že lidem kolem Ježíše je to jasné. Souběžně mluví o věčném životě. Řeší jenom, kdo tam, do Božího království vstoupí, kdo bude na tom věčném životě mít podíl. Ale nikdo se nezeptá: o čem to mluvíš? Co je Boží království? Snad ta otázka není zakázaná, protože já se tak ptám, mně to jasné není.

Ptám se a hledám svízelně odpověď, především v Písmu svatém, v modlitbách a písních. Boží království, snad je to sama blízkost Boží. Blízkost života věčného. Života, ve kterém o cosi podstatného jde, o skutečný smysl, o to, co vzdoruje nicotě, marnosti, temnotě. To je Boží království. A Kristovým evangeliem je, že tohle království přichází, ano, je mezi námi a můžeme do něho vejít.

A právě k té Boží blízkosti a pravému životu patří, že znevýhodnění, ohrožení, bídění jsou mu blíže než zajištění. Je to paradox: čím pevnější chceme být v kramflecích, tím více Boha ztrácíme. Čím více se chceme zbavovat všech nejistot, tím více se vzdalujeme životu Božímu.

Boží království, Boží blízkost se stává skutečností jenom tam, kde se život stává strašlivou nesamozřejmostí. Kde láska není snadným slovem, naději není odkud brát a víra je k nezaplacení. Boží království, Boží blízkost se stává skutečností jenom tam, kde se lidský život stává strašlivou nesamozřejmostí.

Někteří tam jsou, patří tam už tím, v jaké jsou situaci. Jiní tam mohou dobrovolně vstoupit. Vstoupit do té ohroženosti, nejistoty, solidárně s druhými. Být jim nablízku, naslouchat jim, přijímat je. To jsou úzké dveře, o kterých taky Ježíš mluví. Cesta lásky. Projevit lásku neznamena říci něco hezkého, co nás všechny potěší, ale opustit své jistoty, otevřít se pro nejistotu, bolest sdílené s druhými. Když apoštol napíše „jedni druhých břemena neste“, pak to není náboženskými autoritami předepsaná tíživá povinnost, ale přesně v duchu Kristově pozvání do Božího království. Amen.

Píseň 647 *Kriste, Synu jediný*

Ohlášky, sbírka

Přímluvná modlitba: Pane, myslíme na ty, kdo mají trápení. Kdo jsou ohroženi, nejistí. Za oběti násilí v jakékoli podobě, násilí domácího i kolektivního, náboženského, státního. Za děti nechtěné, zanedbávané, chudé, znevýhodněné sociálně, rasově. Za všechny, kdo trpí lhostejností druhých. Za uprchlíky. Za nemocné, zvláště za ty, na které nezbývá kapacita lůžek, přístrojů ani odborné péče. Prosíme za ty, kdo hladoví po duchovní posile, po naději. Pane, smiluj se. Otče náš...

Poslání: 1 J 3,16-18

Požehnání

Píseň 635 *Tvá, Pane, láska*